

A Fővárosi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi március hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a költségvetési csalás bűntette miatt **I.r.vádlott és 2 társa** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.419/2013/144. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlottak terhére megállapított költségvetési csalás bűntettének folytatólagosan elkövetettkénti minősítését mellőzi;
- az elsőfokú bíróság helyesen **III.rendű vádlottat** ítélte 2 (kettő) év 6 (hat) hó börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra (ítélet 1. oldal 11. bekezdés);
- **III.rendű vádlottal** szemben a vagyonekbevételek összegét 59.758.000 (ötvenkilencmillió-hétszázötvennyolcezer) forintba mérsékli;
- a kiszabott szabadságvesztés tartamába **III.rendű vádlott** vonatkozásában beszámítja a 2015. évi december hó 9. napjától a 2016. évi január hó 18. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi **II.rendű vádlottat** 15.000 (tizenötezer) forint, míg **III.rendű vádlottat** 20.000 (húszezer) forint másodfokú eljárásban felmerült büntetőügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróságot **III.rendű vádlott** tekintetében az összbüntetési eljárás lefolytatásához szükséges intézkedés megtételére hívja fel.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen **II.rendű vádlott** és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg **III.rendű vádlott** és védője okának és céljának megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.410/2016/1. számú átiratában a bűncselekmény folytatólagosan elkövetettkénti minősítésének mellőzését, illetve a **III.rendű vádlottal** szemben alkalmazott vagyonekhozás összegének 12.940.000 forinttal alacsonyabb összegben történő megállapítását, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen **II.rendű vádlott** védője jogorvoslati kérelmét némileg módosítva, már kizárólag védence büntetésének enyhítését kérte, míg **III.rendű vádlott** védője fellebbezését pontosította, és elsősorban védence felmentésére, másodsorban pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- **II.rendű vádlott** vonatkozásában a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2012. szeptember 4-én jogerőre emelkedett ítéletének száma helyesen 4.B.XX.1225/2010/20.

III.rendű vádlott tekintetében a Ceglédi Járásbíróság a 8.Bk.113/2013/2. számú tárgyalás mellőzésével meghozott végzése helyesen 2013. szeptember 17-én emelkedett jogerőre.

III.rendű vádlottat az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített elítéléseinek túlmenően a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 10.B.XX.1567/2015/9. számú és a Fővárosi Törvényszék 23.Bf.8019/2016/7. számú határozatával 2016. szeptember 27-én jogerőre emelkedett ítéletével embercsempészés büntette miatt 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Büntetésének letöltését még nem kezdte meg.

A Szegedi Rendőrkapitányságon 4643/2015.bü. számon indított nyomozás kapcsán, a Szegedi Járási Ügyészség 1.B.5623/2015/5-I. számú vádirata nyomán a Szegedi Járásbíróság előtt 13 rendbeli jogellenes tartózkodás elősegítésének vétsége, illetve ezen túlmenően ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége, a Budakörnyéki Bíróságon pedig helyesen csalás büntette miatt folyik **III.rendű vádlottal** szemben büntetőeljárás. *(A vádlottak erkölcsi bizonyítványai a másodfokú bíróság iratai között 10. sorszám alatt.)*

- A **kft1.** 2005. évre nem nyújtott be adóbevallást az APEH Közép-magyarországi Regionális Igazgatóságához. A gazdasági társaságot a Pest Megyei Bíróság, mint Cégbíróság a 2005. július 30-án jogerőre emelkedett Cg...../10/I. számú végzésével hivatalból törölte a cégnyilvántartásból. *(Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal válasza a nyomozati iratok 1413. oldalán, valamint a kft1. cégmásolata a nyomozati iratok 973. oldalán.)*
- A **kft2.** a 2005. évben negyedéves adóbevallásra volt köteles általános forgalmi adó adónemben. A 2005. évi I. negyedéves adóbevallása 2005. május 4-én, a II. negyedéves bevallása 2005. szeptember 30-án érkezett az APEH Pest Megyei Igazgatóságához. *(A kft2. adóbevallásai a nyomozati iratok 1353. és 1363. oldalain, valamint ténybeli következtetés.)*

A fenti kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az tehát teljeskörűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően, azokat betartva, a múltbéli események megnyugtató rekonstruálásához szükséges körben folytatta le; az ennek során beszerzett és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, illetve indokolási kötelezettségét is teljesítve, meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, **III.rendű vádlott** védekezése elvetésének okairól.

Miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével, ennek indokaival mindenben egyetértett: megisméltésüket nem, mindössze - figyelemmel a jogorvoslati kérelmek tartalmára, illetve a védők ezzel kapcsolatban előadott érveire is - az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

Az eljárás során megalapozott bizonyíték formájában nem merült fel olyan adat, mely **II.rendű vádlott** önmagát is terhelő ténybeli beismerő vallomását cáfolta volna, vagy akár a legtávolabbi magyarázatul szolgált volna arra, hogy miért állhatott érdekében **III.rendű vádlott** ilyen súlyú bűncselekmény elkövetésével hamisan vádolni.

A bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok ugyanis - így különösen a **kft2.**-vel kapcsolatban álló személyek tanúvallomásai - összhangban állnak **II.rendű vádlott** ténybeli beismerő vallomásával. A kihallgatott tanúk többsége is amellett foglalt állást, hogy **II.rendű vádlott** nem végzett munkát, illetőleg semmilyen szolgáltatást sem nyújtott a **III.rendű vádlott** által vezetett **kft2.** részére; ezzel szemben arról volt tudomásuk, hogy **II.rendű vádlott** szerény körülmények között élt, időnként éhezett, illetve gyakorlatilag hajléktalan életmódot folytatott.

Erre figyelemmel - szem előtt tartva az elemi életszerűség követelményét is - kizártnak tekinthető, hogy olyan gazdasági társaságot működtessen, irányítson, mely fél év leforgása alatt több százmillió forintos bevételt realizált.

Mindezeket alátámasztotta az adóhatóságnak az a nyilatkozata is, amely szerint a vádbéli időszak vonatkozásában a **kft1.** nem tett adóbevallást és egyéb adminisztrációs kötelezettségeit sem teljesítette, illetve a cégjegyzékben nyilvántartott székhelyén nem volt megtalálható. Ezeknek lett a következménye, hogy a cégbíróság a **kft1.**-t hivatalból törölte a cégjegyzékből, illetve **II.rendű vádlott** büntetőjogi felelősségét is megállapították ún. intellektuális közokirat-hamisítás bűntettében.

III.rendű vádlott védekezését a fentiekén túl cáfolja az a tény is, hogy a **kft2.** könyvelésébe beállított és a rajtuk szereplő dátum szerint a 2005. évi április hó 4. napja és április hó 29. napja közötti időpontokban kiállított IS944851-944900. sorszámú számlákat tartalmazó számlatömböt a **II.rendű vádlott** által vezetett **kft1.** jóval a számlák kiállításaként feltüntetett időpont után, csak a 2005. évi május hó 17. napján vásárolta meg (a **kft3.** válasza a nyomozati iratok 1605-1607. oldalain).

Mindezek ellenére is szükséges volt azonban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak az iratok tartalma alapján történő részbeni helyesbítése, illetőleg kiegészítése.

Így észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélet személyi részében a vádlottak korábbi elítélései kapcsán - nyilvánvaló elírások folytán - pontatlan adatok kerültek rögzítésre; ezeket mind **II.rendű**, mind pedig **III.rendű vádlott** vonatkozásában helyesbíteni kellett az erkölcsi bizonyítványban szereplő helyes adatokra.

Ugyancsak az erkölcsi bizonyítvány tartalma alapján egészítette ki a másodfokú bíróság az ítélet személyi részét **III.rendű vádlottnak** az elsőfokú ítélet kihirdetése utáni újabb elítélésére, valamint a vele szemben folyamatban lévő további büntetőeljárásokra vonatkozó tényekkel.

A fentieken túl észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy sem a **II.rendű vádlott** által képviselt **kft1.**-vel kapcsolatos törvényességi felügyeleti eljárás eredménye, sem pedig a **kft2.** adókötelezettségének megállapítására vonatkozó adatok nem szerepelnek a történeti tényállásban. Mindezeket a cégbíróági iratok, illetőleg az adóhatóság megkeresésre adott válaszainak tartalma alapján rögzítette a másodfokú bíróság.

Szükségessé vált továbbá a tényállás kiegészítése abban a tekintetben is, hogy **III.rendű vádlott** *mikor* tett eleget a **kft2.**-t terhelő, általános forgalmi adónemet érintő adóbevallási kötelezettségének. E tények pontos megjelölésének garanciális jelentősége van, hiszen az adóbevallás adóhatósághoz történő benyújtása egyben a bűncselekmény elkövetési idejét is meghatározza; ez a 2005. évi I. negyedév vonatkozásában a 2005. évi május hó 4. napja, míg a 2005. évi II. negyedév vonatkozásában a 2005. évi szeptember hó 30. napja volt.

Itt volt szükséges utalni arra is, hogy az általános forgalmi adóról szóló jogszabályi rendelkezések értelmében az adóbevallás előterjesztésére a negyedévet követő hónap 12. napja volt a határidő a vádbéli időszakban; ennek elmulasztása is egyébiránt **III.rendű vádlott** által vezetett gazdasági társaság működésében megnyilvánuló szabálytalanságokat és hiányosságokat erősítette meg.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített, most már megalapozott tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett **II.rendű** és **III.rendű vádlott** büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a bejelentett fellebbezések felmentést célzó részükben nem voltak megalapozottak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) időbeli hatályával kapcsolatos álláspontjával is egyetértett. Helyesen ismerte fel ugyanis, hogy az elbírált bűncselekmény elkövetése idején hatályban volt 1978. évi IV. törvényben (régii Btk.) foglaltakhoz képest - figyelemmel a Kúria 4/2013. BK véleményére is - a hatályos büntetőtörvény feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezései a vádlottakra nézve kedvezőbb elbírálást tesznek lehetővé: a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a büntetés háromnegyed, hanem csupán kétharmad részének kitöltését követő napon lehet esedékes.

Túlnyomórészt a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A Btk.396.§ (1) bekezdésében meghatározott költségvetési csalás kapcsán a törvényhozó deklarált célja az volt, hogy olyan ún. különös részi törvényi egységet képezzen, amellyel valamennyi, a költségvetést károsító magatartást egy tényállás alá vonjon; egységalkotó jelentősége pedig a vádemelésnek van, időbeli szempontból a törvényi egységet ennek időpontja zárja le. Mindez egyúttal azt is jelenti, hogy a szóban forgó különös részi törvényi egység mellett a Btk.6.§ (2) bekezdésében szabályozott általános részi törvényi egység - a folytatólagosság - megállapítása fogalmilag kizárt.

Ezért a másodfokú bíróság a Btk.396.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetnének folytatólagos elkövettségére történő utalást mind **II.rendű**, mind pedig **III.rendű vádlott** vonatkozásában mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket nagyjából helyesen állapította meg, azonban a tényállás kiegészítésére és a minősítés kismértékű változására figyelemmel szükségessé vált azok teljes körű, ismételt áttekintése.

II.rendű vádlott esetében nyomatékos súlyosító körülményként kellett értékelni a visszaesőnek nem minősülő, különös bűnismétlő volta mellett azt is, hogy a jelen ügyben elbírált bűncselekményét felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje és folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el. A személyében rejlő társadalomra veszélyességet emellett fokozza az is, hogy az ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetése után büntetőjogi felelősségét több alkalommal ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt is megállapították. A megváltozott minősítésre tekintettel a súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett a folytatólagosságra történő utalást.

II.rendű vádlott javára ugyanakkor enyhítő körülmény volt, hogy két kiskorú gyermeket nevel, hogy a bűncselekményt bűnsegédként követte el. Hasonlóképpen a ténybeli, a vádlott-társa büntetőjogi felelősségére is kiterjedő beismerő vallomását, valamint azt, hogy a cselekményével okozott vagyoni hátrány mértéke a törvény szerint irányadó értékhatár alsó értékének közelében volt. Az elévülési időt is meghaladó időmúlás - mint nyomatékos enyhítő körülmény - súlyát pedig tovább növelte az a tény, hogy az ügy első- és másodfokú elbírálása között is - fel nem róható módon - némileg több mint egy év telt el.

III.rendű vádlott vonatkozásában sem súlyosító körülmény a folytatólagosság, ugyanakkor javára értékelte a másodfokú bíróság, hogy két kiskorú gyermeket nevel, a bűncselekményével a költségvetésnek okozott vagyoni hátrány mértéke pedig az irányadó értékhatár alsó értékéhez közeli volt. Hasonlóképpen büntetlen előéletét; azonban ezt igen csekély súllyal, hiszen a bűncselekmény elkövetése óta három alkalommal állapították meg a bíróságok büntetőjogi felelősségét szándékos bűncselekmények elkövetése miatt, egy esetben végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre ítélték, illetve további három büntetőeljárás folyik vele szemben, ami önmagában is a személyében rejlő kiemelkedő társadalomra veszélyességre utal. Az időmúlás enyhítő hatásával kapcsolatban fentebb kifejtettek pedig **III.rendű vádlott**ra is teljes egészében vonatkoznak.

Az elsőfokú bíróság a büntetések nemének és mértékének meghatározásakor a bűncselekmény tárgyi súlyára és a fenti körülményekre figyelemmel járt el; mindenekelőtt az idő múlásában megnyilvánuló nyomatékos enyhítő körülményre tekintettel kerülhetett sor **II.rendű vádlott** vonatkozásában a Btk.82.§-ában meghatározott enyhítésre, **III.rendű vádlott** esetében pedig ez szolgált alapul a büntetés középértékét meg sem közelítő, a törvényi minimumhoz igen közeli tartamban meghatározott szabadságvesztés kiszabására.

Ugyanakkor **II.rendű vádlott** előéletére, továbbá a **III.rendű vádlott** személyében rejlő, fentebb hivatkozott fokozott társadalomra veszélyességre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított büntetések szükségesek, de egyben elégségesek is a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez.

Mivel az elsőfokú bíróság részéről mértéktartó és messzemenően méltányos büntetés kiszabására került sor, a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a büntetések további enyhítésére. A bejelentett fellebbezések enyhítést célzó részükben sem voltak tehát megalapozottak.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az ítélet 1. oldalának 11. bekezdésében helytelenül jelölte meg az elsőfokú bíróság a rendelkezéssel érintett vádlott nevét és rendbeliségét. A szövegkörnyezetből ugyanis nyilvánvaló, hogy **III.rendű vádlottat** ítélte 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra. Mindezt helyesbíteni kellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében ugyan helyesen tüntette fel, hogy **III.rendű vádlott** az elsőfokú eljárás egy részét előzetes fogvatartásban töltötte, elmulasztotta azonban ennek a szabadságvesztés tartamába történő beszámítását. Ezt a másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdései alapján pótolta.

A **II.rendű vádlottal** szemben a Ráckevei Városi Bíróság 2004. évi március hó 25. napján jogerőre emelkedett 10.B.161/2002/22. számú ítéletével kiszabott, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett 2 év börtönbüntetést, annak elévülése folytán már nem lehetett végrehajtani.

A büntetés elévülése ugyanakkor nem érintette a Btk.86.§ (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezést, amely szerint a szabadságvesztés végrehajtása nem függeszthető fel azzal szemben, aki a szándékos bűncselekményt a szabadságvesztés végrehajtásának befejezése előtt, vagy felfüggesztésének próbaideje alatt követte el. Ekként tehát a **II.rendű vádlottal** szemben a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése a törvénynél fogva kizárt volt.

Észlelte ezen felül a másodfokú bíróság azt is, hogy a **III.rendű vádlott** esetében alkalmazott vagyoneklobzás összege tévesen került megállapításra az elsőfokú bíróság részéről; az ugyanis olyan tételt is tartalmaz, amellyel összefüggésben vagyongyarapodás nem történt. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a vagyoneklobzás összegét 59.758.000 forintra mérsékelte, mivel ez volt az az összeg, amellyel **III.rendű vádlott** a bűncselekmény elkövetése folytán ténylegesen gazdagodott.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Rendelkezett továbbá a másodfokú eljárásban kirendelt védők díjaként felmerült bűnügyi költség viseléséről is, azt a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlottaknak külön-külön kell megfizetniük.

III.rendű vádlott tekintetében az összbüntetési eljárás lefolytatásának a Btk.93.§-ában írt feltételei fennállani látszanak: ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot a különleges eljárás lefolytatásához szükséges intézkedés megtételére hívta fel.

Pécs, 2017. március 10.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.419/2013/144. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 14.Bf.164/2016/12. számú ítélete folytán - az abban foglalt változtatásokkal - a 2017. évi március hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő